

него священници и дякони кръщаваха язичниците Славяни, поучаваха на Християнския животъ кръстенитѣ вече, уреждаха церкви и училища и въобще вършѣли всичко, що било потребно за доброто и спасението на своитѣ еднородци.

Нѣмскитѣ духовници, то се знае, негодували отъ тѣзи усиленна работа на св. Методия и неговитѣ ученици — помощници, защото тя лѣсвала най добръ тѣхната неискренность къмъ вѣрата и алчно користолюбие, че, на панагонъ, ги и истиквала все повече и повече изъ Славянскитѣ земи, тѣй доходни за тѣхъ до тогава.

По интригитѣ на Залцбургския епископъ и съ силата на Германския кралъ, Св. Методий билъ обвиненъ и сѣденъ за нѣкакво си скроено прѣстѣпление отъ религиозенъ характеръ*) и пратенъ на заточение въ единъ мѣ-

*)Обвинителитѣ на св. Методия му натаквали, че той билъ дошълъ въ подчинената тѣмъ въ церковно отношение земя на готово, да разполага съ похристиянченитѣ отъ тѣхъ Славяни, като съ свои овцѣ. Той имъ отвърналъ, че първомъ и първомъ е дошълъ тамъ по поканата на тѣхъ самитѣ (Славянитѣ) и тѣхния князь Ростислава, а второ той счита Славянскитѣ земи да се подчинени въ церковно отношение не тѣмъ (на нѣмскитѣ духовници), а на папата, който го билъ и поставилъ епископъ на тѣзи земя и на нейнитѣ обитатели Славяни. Когато подиръ това сѣдитѣ му забѣлѣзали, че, за тѣзи му обноски и думи, тѣ ще го накажатъ най строго, той имъ отвърналъ: „Азъ не сѣмъ по честитъ отъ онѣзи, които, хортувайки право и правѣйки добро, сѣ пострадали тѣй напраздно.“